

ЗМІСТ

Наталка Полтавка ~~~~~	9
Енеїда ~~~~~	57

НАТАЛКА ПОЛТАВКА

Опера малоросійська на 2 дії

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Тетерваковський – возний.

Горпина Терпилиха – літня вдова.

Наталка – її дочка.

Петро – коханий Наталки.

Микола – дальній родич Терпилихи.

Макогоненко – виборний села.

ДІЯ I

На сцені село понад Ворсклою. Через сцену – вулиця українських хат, яка веде до річки, і на цій вулиці хата Терпилихи.

ЯВА 1

Наталка (виходить з хати з відрами на коромислі, підійшовши до річки, ставить відра на березі, підходить до краю сцени і в задумі співає):

№ 1

Віють вітри, віють буйні, аж дерева гнуться;
О, як мое болить серце, а сльози не ллються. (2)

Трачу літа в лютім горі і кінця не бачу,
Тільки тоді і полегша, як нишком поплачу. (2)

* Тут і далі – переклад з рос. редактора.

Не поправлять сльози щастя, серцю легше буде,
Хто щасливим був часочок, по смерть не забуде. (2)

Єсть же люди, що і моїй завидують долі,
Чи щаслива та билинка, що росте на полі? (2)

Що на полі, що на пісках, без роси, на сонці?
Тяжко жити без милого і в своїй сторонці. (2)

Де ти, милий, чорнобривий? Де ти? Озовися!
Як я, бідна, тут горюю, прийди подивися. (2)

Полетіла б я до тебе, та крилля не маю,
Щоб побачив, як без тебе з горя висихаю. (2)

До кого я пригорнуся, і хто приголубить?
Коли тепер того нема, який мене любить. (2)

Петре! Петре! Де ти тепер? Може, де поневіряєшся в нужді та горі і проклинаєш свою долю; проклинаєш Наталку, що через неї утеряв притулок; а може (плаче), забув, що я живу і на світі. Ти був бідним, любив мене і за те потерпів і мусив мене оставити; я тебе любила і тепер люблю. Ми тепер рівня з тобою: і я стала така бідна, як і ти. Вернися до мого серця! Нехай глянуть очі мої на тебе іще раз і навіки закрийються...

ЯВА 2

Наталка і Возний

Возний. Благоденственного і мирного пребивання! (Убік.)
Удобная okazія предстала зділати о собі предложеніє на самоті.

Наталка (кланяючись). Здорові були, добродію, пане возний!

Возний. «Добродію!» «Добродію!» Я хотів би, щоб ти звала мене – тее-то як його – не вишепом'янутим ім'ярек*.

Наталка. Я вас зву так, як все село наше величас, шануючи ваше письменство і розум.

Возний. Не о сем, галочко, – тее-то як його – хлопочу я, но желаю із медових уст твоїх слішати умильное названіє, сообразное моему чувству. Послушай:

№ 2

От юних літ не знав я любові,
Не ощущал возженія в крові;
Как вдруг предстал Наталки вид ясний,
Как райский крин**, душистий, прекрасний;
Утробу всю потряс;
Кров взволновалась,
Душа смішалась;
Настал мой час!

Настал мой час; і серце все стонеть;
Как камень, дух в пучину зол тонеть.
Безмірно, ах! люблю тя, дівицю,
Как жадний волк младую ягницю.
Твой предвіщаєть зрак
Мні жизнь дражайшу,
Для чувств сладчайшу,
Как з медом мак.

Противні мні Статут і розділи,
Позви і копи страх надоїли;
Несносен мні Сингкліт весь бумажний,
Противен тож і чин мой преважний.
Утіху ти подай
Душі смятенной,

* Ім'ярек – одне з найменувань людини, її власне ім'я.

** Крин (заст.) – лілея.